

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De magnifica Christi humilitate, seu, de humili eius magnificentia;
ex his eius verbis. Non potest filius à se facere quidquam nisi quòd viderit
Patrem facientem. Nullus est dives, humili ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

FERIA QVARTA.
DE MAGNIFICA CHRISTI HUMILITATE,
SEU DE HUMILITATE EJUS
MAGNIFICENTIA.

Amen amen dico vobis, non potest filius à se facere quicquam nisi quod viderit Patrem facientem. Quaecunque enim ille fecerit, hæc & filius similiter facit. Pater enim diligit filium, & omnia demonstrat ei quæ ipse facit, & majora ei demonstrabit opera, ut vos miremini. Joan. 5.

VERITAS PRACTICA.

Nullus est dives, humili quantumvis paupere, magnificentior.

RATIO EST, Quia quo quis plura & ditiora bona possidet eaque libentius omnia, ad rectum quem intendit finem dispertitur, eo est magnificentior.

Sed nullus dives plura & ditiora bona possidet, nec libentius dispertitur quam humilis.

Ergo nullus est eo magnificentior; aut certe quò minus est magnificus; eo minus est humilis. Quod est sollicitè providendum.

I. PUNCTUM.

CUM argueretur Christus Dominus à Judæis, quod diem Sabbati violaret, primum hoc ad definitionem suam respondit, *Pater meus usque modo operatur & ego operor.* Id est, nihil ago quod non agat mecum Pater meus qui est Deus. Quod perinde erat ac dicere, nihil ago quod possitis arguere, quia ipsum est Dei opus quod ago. Quo responso cum illi excandissent, atque jam etiam de illo interficiendo cogitassent, quòd Patrem suum diceret Deum, æqualem se faciens Deo: tum Jesus confirmans quòd dixerat: *Amen amen dico vobis, non potest filius à se facere quicquam, nisi quòd viderit Patrem facientem;* Et quæ supra memorantur, in quibus observandam dicimus magnificè Christi humilitatem, seu humilem magnificentiam. Nam quid humiliter, quidve simul magnificentius quam quòd ait, se nihil à se facere, & se tamen facere quæ

cunque Pater facit? Quod non intelligas modò de uno aut alterò quòd facit opere, sed universim de omnibus; quicquid agit Pater hoc agit filius, & nihil agit filius nisi quòd agat Pater; quæ quidem quàm sint magnifica simul & humilia magis adhuc patebit in declaratione veritatis propositæ quæ paradoxum continere videtur. Quid enim magis contra sensum vulgare quàm quòd humilis sit magnificus? Aut quòd etiam nullus quantumvis dives, sit magnificentior humili, quantumvis paupere? Et tamen ita est, & ratio si diligenter expèdatur, ita planè persuadet.

Quid namque est esse magnificum? Supra libertatem virtus est magnificentia, ut ait S. Thomas, quæ non solum respicit rationabilem usum pecuniæ vel aliorum bonorum, sed magnum usum, magnos sumptus & impensas, secundum tamen rectam rationem; id est, secundum probatum finem quem sibi proponit magnificus, & eo quidem erit magnificentior quòd & finis erit magis probatus, quòd plura bona & ditiora possidebit, & quòd minus eis parceret, seu quòd effusus omnia dispertietur ad obtinendum illum finem.

Hæc partim delibata sunt ex sancto Doctore, sed quæ habet de fine sibi proponendo non sunt brevius contrahenda. accal. i. quàm ejus verbis referenda; Nullus inquit, finis humanorum operum est adeo magnus sicut honor Dei. Et ideo magnificentia præcipuè magnum opus facit in ordine ad honorem Dei. Unde philosophus dicit in quarto Ethicorum quòd honorabilis sumptus sunt maxime qui pertinent ad divina sacrificia. Et circa hoc maxime studeat magnificus: & ideo magnificentia conjungitur sanctitati, quia præcipuè ejus effectus ad religionem sive ad sanctitatem ordinatur. Sic nempe de Deo dicitur, magnificus in sanctitate.

SANCTA

Exodi. 15.
Ps. 95.
Ps. 110.
Ps. 144.
Ezech. 38

SANCTIMONIA & magnificentia in conspectu
ejus. **CONFESSIO** & magnificentia opus ejus.
MAGNIFICENTIAM gloriae sanctitatis tua lo-
quantur. **ET** magnificentior & sanctificabor.
Non sic illi non sic, qui magnificent fimbrias,
qui amant primos recubitus, & primas cathedras.

II. PUNCTUM.

SED nullus dives plura & ditiora bona possidet
Saus libentius disperitur aut meliori fine, quam
humilis, quantumvis pauper.

Quid est enim ditius aut praestantius, quam
bonum spirituale, in cujus comparatione divi-
tias nihil esse duxit virorum omnium ditissimus
ac sapientissimus? Quis porro bonis spiritualibus
magis abundat quam humilis super quem praeci-
pue requiescit honorum Author omnium: qui
singulariter dicitur conferre humilibus gratiam,
ut sicut valles abundant frumento, ita & humi-
les omni spiritali fructu gaudeant: unde S. Au-
gustinus, *Quanto humilior, tanto amplius: con-*
suevit enim aqua ad humilitatem vallis, denat
tumoribus collis Quis denique libentius & libe-
ralius in nobilissimum illum finem, qui est divi-
nus cultus, dispensat illa bona quam humilis,
qui nihil eorum sibi attribuit, nihil arrogat, ni-
hil reservat, sed totum quod habet, & totum
quod est in continuum Sacrificium illi offert à
quo se totum accepisse confitetur? Haec est Con-
fessio & sanctimonia & magnificentia in conspe-
ctu ejus. In conspectu hominum non ita forte
videbitur, sed in conspectu Dei non est magnifi-
centia nisi ubi sanctimonia, nec est sanctimonia
nisi ubi confessio; neque confessio nisi ubi hu-
militas, quae mala sua merè mala & merè sua co-
gnoscit: bona autem sua nec merè bona, nec me-
rè sua confitetur; sed quicquid est inde meriti
quidquid gloriae & honoris totum hoc Deo red-
dit, *Tua est Domine magnificentia & potentia, &*
gloria; cuncta enim quae in caelo sunt & in terra,
tua sunt. Quid sanctus? Quid magnificentius?

Magnificentiam suam jacenti Aethiopi, Salo-
mones, Justiniani & quo quot in divinos etiam
sumptus sua profuderunt; sed nisi fuerint humi-
les, non fuerunt sancti; & nisi sancti fuerint,
non poterunt esse magnifici, quia sanctitas &
magnificentia non disiunguntur, *Ta quarebas*
magnificentiam, inquit sanctus Augustinus?
prout dilige sanctitatem. Cum sanctificatus fueris,

eris & magnificus: nam si praeposterè prius esse vo-
lueris magnificus, ante cadis quam surgas. Non e-
nim surgis sed extolleris, Et post pauca, explicans
versus Psalmi consequentes: *Afferte Domino pa-*
tria gentium. afferte Domino gloriam & hono-
rem. Tollite hostias & introite in atria ejus: Et
quae sequuntur ad Gentiles convertos dirigit,
commonetque ne glorientur si vel magnificam
Deo domum aedificarint, vel pretiosa dederint
munera, cum in illis externis donis non sit ea
magnificentia qua praecipue colitur & honora-
tur Deus. Sacrificium Deo, inquit, Spiritus con-
tribulatus, cor contritum & humiliatum Deus
non spernit. Cum humili corde intra in domum
Dei, & cum hostia intrasti. Si autem superbus
es, inanis intras. Nam unde superbius, nisi inanis
esses? Nam si plenus esses, non instareris. Quasi
diceret, nihil magnificè facis ad gloriam Dei,
quantumcunque magna dones, nisi fueris hu-
milis. Sis verè humilis, tum plenus es donis
à Deo datis & Deo referendis, quales et pauca
essent, majorem tamen Deo deferrent laudem,
& majorem afferent illi magnificentiam, Quo-
niam magna potentia Dei solius, ait Sapiens, &
ab humilibus honoratur. O verè honoranda hu-
mitas qua sic honoratur Deus!

III. PUNCTUM.

NULLUS est igitur dives magnificentior humi-
li, quantumvis paupere; Quia nullus est
qui plura & majora profusus in nobilissimum
qui potest haberi finem profundat, & frequen-
tius offerat, quam humilis qui cum pro cultu &
dilectione Dei dederit omnem suam substanti-
am, *Quasi nihil despiciet eam; Quasi nihil dedisset*
confitetur nisi quod acceperat, nisi quod debebat, nisi quod
acceptum à Deo magis obligat dantem ad gratias
illi referendas, quam putet sibi deberi quid
aliud, nisi poenas & flagella ex malo donorum
usu, Quae confessio & humilitas ita sanctificant
animam, & ita placent Deo, ut inde exurgat ma-
gnificentia quae in conspectu ejus sola magnifi-
cari debet & aestimari. Si enim ipsa Dei magnifi-
centia, ut Scripturae referunt, in sanctitate est,
certè si quae est hominum magnificentia, sic
erit in ea sanctitate quam parat humilitas, supra,
cum vel maxime dicat sanctus Thomas,
magnificentiam humanam esse quandam di-
vinam magnificentiam participationem qua nos

Deo 3

Deo 2.1.

2.2. q. 134

2

Deo similes reddat. Neque enim aliter nos reddi similes quam humilitate, cum sine humilitate magnificentia superbos nos redderet & à Deo maximè dissidentes.

Quamobrem hic etiam atque etiam vide quanto sit cultus fovenda humilitas à qua est talis magnificentia, cui nulla par, similisque coram Deo reperitur. Quod si coram hominibus magnifici tanto sunt in honore, quanto nos esse videmus, quid sentiendum est de honore quem humiles consequuntur apud Deum? Sed vide etiam attentius qualis esse debet illa humilitas quæ est magnificentia parens & nutrix, nempe integra, sincera, indivisa quæ non partem sed totum reddat Deo. Sic enim egregiè S. Ambro-

sius, ut iam supra notatum est: *In vera humilitate nihil divisum, nihilque non solidum est, & ideo omnes participes suos unum facit, quia inæqualitatem ipsa non recipit. Hujus igitur boni proprietatem in confessione est gratia Dei, qua tota repelleretur, nisi tota suscipiatur.* O verba aurea & auctore suo digna! Sed neque verba nec Auctorem magnificis, nisi facta verbis respondeat.

Vide in 4. parte, Feria 6. Hebdom. 16. Ubi hæc veritas explicatur:

Interrogatus quid primum in præceptis Christianæ religionis observandum; quid secundum; quid tertium: responde, humilitatem.

FERIA QUINTA.

DE SVBLIMI ET HVMI LI POTESTATE IVDICANDI HOMINES QUAM CHRISTUS SIBI DATAM DICIT.

Sicut Pater suscit at mortuos & vivificat, sic & Filius quos vult vivificat, Neque enim Pater iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio, ut omnes honorificent Filium, sicut honorificant Patrem. Joann. 5.

VERITAS PRACTICA.

Superbo maximè formidandum divini tribunalis iudicii.

RATIO HÆC EST INTER ALIAS, Quia illi maximè formidandum tribunal est, qui se dum viveret, divino iudicio magis opposuit.

Sed superbus se divino præcipue opponit iudicio. Ergo illi maximè formidandum tribunal iudicii. Ac proinde ipsa præcipue reformidanda superbia.

I. PUNCTUM.

EQ dementiæ & impietatis devenerant Indæ, ut Christum Dominum auderent accusare & velut reum læsæ religionis condemnare, quod non servaret dies festos, aut quòd se æqualem Deo faceret; quibus cum respondisset quæ heri considerata sunt, nunc addit, tantum abesse ut ab eis accusari & iudica-

ri possit, quin potius futurus sit aliquando ipsorum Iudex sicut & reliquorum hominum, jamque se in ea potestate constitutum esse à Patre, ut sicut Pater suscit at mortuos & vivificat, sic & Filius quos vult etiam mortificet, iudicet & condemnet, quia omne iudicium seu omnis iudicandi potestas illi prorsus relicta est.

Quæ certè potestas quàm sit honorifica, quàm sublimis & summa, quis non videt si præcipue cogit ealem hanc esse potestatem ut omnes omnino homines illi subdantur, agaturque in eo iudicio de re omnium maxima quæ est salus æterna. *Omnes stabimus ante tribunal Christi. Scriptum est enim, vivo ego dicit Dominus, quoniam mihi stelletur omne genu.*

At verò intueri quanta humilitatem huic tantæ jungat potentia. Primum enim sibi ut homini datam hanc à Patre potestatem fatetur: Deinde quod certè mirum est, non aliter se usum illa potestate affirmat quàm prout noverit Patrem velle, & prout ipse Pater iudicavit. Sic enim expressè addit: *Sicut audio, sic iudico: & iudicium meum iustum est, quia non quero voluntatem.*